

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Caput V. De Christi Impeccabilitate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

CAPVT V.

DE CHRISTI IMPECCABILITATE.

CONTROVERSIA I.

An cum Vnione hypostatica consistere possit peccatum.

274. **S**upponendum 1. Christum nunquam, ne venialiter quidem peccasse, ut definitum est in Concilio Ephesino c. 18. & Lateranensi sub Martino 1. c. 5. contra quosdam Hæreticos, tribuentes Christo peccatum Impatientiæ, vel desperationis, vel etiam Blasphemie, commissum tunc quando clamavit in Cruce: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me.* Impudentissimus etiam Calvinus arguit Christum peccati commissi, in petenda declinatione calicis & passionis. Constat autem veritas Catholica ex SS. Litt. II. 13. *Eo quod iniquitatem non fecerit, neque dolus fuerit in ore ejus.* Jo. 8. *Qui ex vobis arguet me de peccato?* ad Hebr. 4. *Tentatum per omnia pro similitudine absque peccato.* & ibid. 9. *Semetipsum obtulit immaculatum Deo,* &c. 7. dicitur *Pontifex sanctus, innocens, impollutus, segregatus à peccatoribus, & excelsior calis factus.* & 1. Pet. 3. *qui peccatum non fecit.*

Supponendum 2. Christum saltem ratione Visionis Beatificæ fuisse impeccabilem. Nam Visio Beata necessitat ad amorem Dei, exclusivum formaliter omnis affectus peccaminosi: reddit etiam objective securum de amicitia Dei perpetua.

Questio superest, an Vnio hypostatica præcisè considerata, & ex alio capite, quam quod sit Radix Visionis Beatæ, pugnet cum peccato, tam actuali quam habituali, tam mortali quam veniali.

Durandus, Scotus, Marfilus & Gabriel, negare videntur hujusmodi repugnantiam: quam sententiam plerique Theologi temerariam vocant, quamvis Mendoza conetur eam ab omni censura vindicare.

Communis ergo sententia affirmat, & maxime nititur auctoritate Patrum, quorum licet aliqui interpretationem recipiant, quasi voluerint Christum impeccabilem fuisse secundum Naturam divinam, vel ratione Visionis Beatæ, ut notat Monæus, & alij, nihilominus aliqui satis clare dixerunt, ratione Vnionis Naturam humanam Christi fuisse impeccabilem: ergo à fortiori censuerunt, Vnionem non esse conjungibilem cum peccato; hoc enim minus est quam illud prius, ut patet in Gratia sanctificante, quæ quidem est impossibilis cum peccato mortali, neque

tamen reddit subjectum impeccabile, quia stat cum potentia proxima peccandi, & destruendi Gratiam.

275. Dicendum est 1. Vnio hypostatica ex intrinseco prædicato habet repugnantiam saltem connaturalem, seu ex natura rei, cum peccato: adeoque fieret Miraculum, si suppositum vnionis haberet in se reatum culpæ. Non probo Conclusionem cum P. Esparza ex eo, quod Vnio hypostatica ex intrinseco prædicato exigat Visionem Beatam, & omnem scientiam exclusivam illius ignorantie, quæ in omni peccato reperitur: hæc enim probatio non obtinet intentum contra Auctores citatos. Nam questio præsens est, an remota Scientiâ & Visione Beatâ, etiam per miraculum, an, inquam, adhuc foret contra exigentiam Vnionis, perseverare peccatum habituale præteritum, aut poni novum: vel an potius tunc non esset novum miraculum, poni aut perseverare peccatum: sicut, si quantitas debita Materie primæ auferretur per Miraculum à materia prima, non esset novum miraculum, materiam sic spoliatam penetrari cum alio corpore.

Probo ergo Conclusionem à minore ad majus. Gratia sanctificans ex communi sententia habet connaturalem repugnantiam cum peccato mortali, etiam dum homo caret Visione Beatificâ, adeoque non potest Gratia connaturaliter infundi, sine remissione præexistentium peccatorum mortalium: atqui Deitas & Personalitas Verbi magis sanctificant quam Gratia habitualis. Præterea non repugnat sanctitas communicata creaturæ, pugnans cum peccato Veniali: ergo hæc perfectio est Vnioni hypostaticæ concedenda.

276. Dicendum 2. Repugnat etiam de potentia absoluta, conjungi cum peccato Vnionem hypostaticam. Probant aliqui primò: quia alioquin posset per communicationem Idiomatum Deus esse peccator. Verum hoc ipsum est, quod queritur, cur repugnet per communicationem Idiomatum Deum dici peccatorem, aut peccasse, sicut dicitur mortuus, fatigatus, passus famem, sitim &c. & præterea hic queritur Ratio à priori, & ex natura rei.

277. Pro-

277. Probant alij ex eo, quòd Verbum teneatur specialiter gubernare humanitatem, tanquam suam naturam, per vnionem sibi commissam: Vnde si ita gubernaret, vt non omnibus modis caveret peccatum, tribueretur & imputeretur peccatum ipsi Verbo immediatè & propriè, sicut dicitur peccare Maritus, Tutor, parens, si suâ negligentî gubernatione non impediat peccatum Vxorîs, pupilli, filij &c. Ita cum antiquioribus Suarez & alij.

Hanc probationem rejiciunt Mendoza & Lugo: quia ex obligatione hominum impediendi peccata proximi, & personarum sibi commissarum, malè infertur similis obligatio in Deo. Nam homo obligatur impedire peccata aliorum etiam non subditorum, Deus verò ne quidem suorum subditorum peccata impedire tenetur, salvâ eorum rectâ gubernatione.

Ad hoc Argumentum putat Arriaga responderi posse, dicendo, Deum ideo non teneri impedire omnia peccata, quia hoc ipso omnes essemus impeccabiles, non minùs quàm ipse Deus, quod est absurdum: at verò ex obligatione Verbi ad impedienda peccata humanitatis sibi commissæ, nullum sequitur inconueniens.

Sed contra. Si specialis gubernationis hoc proprium esset, reddere personam gubernatam extrinsecâ providentiâ impeccabilem, tunc populus Israëliticus, qui erat populus Dei electus, & ab eo specialiter gubernabatur, fuisset etiam impeccabilis: idem de S. Simeone dicendum esset, de quo Ecclesia dicit: *Senex puerum portabat, puer autem senem regebat.*

278. Probo itaque Conclusionem hanc sicut priorem. Gratia sanctificans ex veriore sententia est omnino impossibilis cum peccato mortali, ergo multò magis Vnio hypostatica, vi cuius humanitas magis sanctificatur: quia sanctificatur infinitè, vt supra dictum. Antecedens probatum est in Tract. de Gratia.

CONTROVERSIA II.

An Vnio hypostatica possit destrui per peccatum, vel antecederet impediri.

HEc quaestio est à priore diversa. Nam aliud est, esse impossibilem cum peccato aliquam entitatem, & aliud, non posse per peccatum destrui vel impediri, vt patet in Gratia sanctificante. Nunc ergo quarimus, an sicut Gratia sanctificans stat cum potentia proxima peccandi, ita vt per peccatum possit destrui, ita etiam Vnio hypostatica: item, an humanitas posset antecederet per peccatum impedire Vnionem hypostaticam, ne daretur in hoc instanti, quo data fuisset, si humanitas non peccasset.

279. DICO 1. Ex natura rei seu connaturaliter loquendo, non potest Vnio hypostatica vel destrui vel impediri per peccatum. Pro-

batur 1. Vnio hypostatica connaturaliter praecedit omnes operationes suppositi, sicut substantia. ergo sicut in puro homine peccatum supponit subsistentiam, ita in humanitate Christi imponeret Vnionem hypostaticam: atqui destructio non potest stare cum praesuppositione pro eodem instanti quo ponitur operatio: ergo Vnio hypostatica non potest destrui connaturaliter per peccatum.

Probatur 2. Vnio hypostatica est ex natura sua indefectibilis, non minùs quàm Visio Beata cuius est radix, & pertinet ad Terminum non ad viam: ergo connaturaliter non potest fieri, vt ejus conservatio pendeat à negatione peccati.

Loquendo nunc de potentia absoluta, res est minùs certa. Posse conjungi cum actu primo proximo peccandi, docent Mendoza, Arriaga, & sæpè memoratus Recentior. Alij communius negant. Ob quorum auctoritatem potius quàm rationes, & ob reverentiam sanctitatis Christi,

280. DICO 2. Vnionem hypostaticam esse omnino impossibilem cum actu primo proximo peccandi, existente pro priori natura, & potente destruere vnionem hypostaticam. Probatur imprimis auctoritate Patrum, praesertim Dionysij Alexandrini in Epist. contra Paulum Samosatenum prope finem, vbi dicit: [Nisi fuisset idem qui erat Deus Verbum, non poterat esse alienus à potestate peccandi: nemo enim est quin peccare possit, nisi unus Christus, sicut Pater Christi, & Spiritus S.] quibus verbis primò astruitur impeccabilitas non præcise proveniens à Visione beata: nam hæc etiam alijs beatis convenit. Secundò astruitur Metaphysica impeccabilitas, quia, comparatur cum impeccabilitate Patris & Spiritus Sancti. Tertiò tribuitur hæc impeccabilitas Vnioni hypostaticæ secundum conceptum genericum illius, quod oportet specialiter notare, contra sæpè adductum Recentiorum, qui admittit possibilem Vnionem hypostaticam, quæ conservetur dependenter à negatione peccati, adeoque quæ destruibilis esset per peccatum. Hoc ego prorsus non assequor. Quòd enim præsentî vnioni hæc perfectio indestruibilitatis conveniat, inde vnice esse potest, quòd sit Vnio Personæ divinæ: atqui hoc verificatur de omni Vnione hypostatica possibili: ergo omnibus convenire debet.

Gregorius Nanzianzenus orat. 36. [illius verba referuntur in 6. Synodo generali Act. 4 & 17.] [Voluntas Christi, inquit, quia tota Deificata est, Deo proculdubio non adversatur.] Hæc verba non tantum de actu 2. sed etiam de actu primo intelligenda sunt.

281. Ratione probat Conclusionem P. E. sparza. Quando inquit, peccatum est impossibile ex natura rei, est etiam impossibile de potentia absoluta, nec fieri potest, vt per miraculum committatur: quia miraculum directum ad existentiam peccati, est intrinsecè turpe ac de-

deces Deum, nec est perfectivum ac promotivum Naturæ ultra suam intrinsecam exigentiam, sed est deturpativum ac diminutivum ejusdem infra eandem, quod est contra conceptum essentialem veri & divini miraculi.

Contra hanc probationem statim occurrit hæc replica. Miraculum quo Deus vel offerret concursum humanitati ad bene malè operandum, antecedenter ad vñionem hypostaticam, vel quo Vñionem conservaret dependenter ab actu exclusivo peccati, non dirigeretur ad existentiam peccati, Deus enim non intendere peccatum, sed actum bonum oppositum: ergo probatio supponit falsum.

282. Propter hanc replicam paulò aliter formo Argumentum. Indifferentia ad bene malè operandum, non compensat illud bonum, quod ex natura rei debetur vñioni, nempe negatio hujus indifferentiæ: ergo adhuc esset miraculum deturpativum Naturæ. Consequentia tenet juxta dicta lib. 1. antecedens probatur. Ut enim hoc compensaret, deberet servire ad actus meritorios præstantiores, vel saltem æquè præstantes, atque sunt illi, quos Christus defacto elicit, & elicere potuit sine illa indifferentia & actu primo proximo peccandi: sed hoc est falsum: nam præstantia actus meritorij ex duobus desumitur, ex arduitate quidem, sed principalitè ex præstantia motivi: ex hoc capite potius crevit meritum supposita impeccabilitate & Visione Beatâ in Christo: ergo &c. Minor probatur. Per Visionem Beatam Christus clarissimè cognovit omnia motiva allicientia, qualiter non potuisset per vñiam cognitionem anigmaticam, requisitam ad potentiam peccandi: ergo operatus est ex præstantiore motivo, & præstantiori modo, quàm operari potuisset cum potentia peccandi.

283. Replicabis iterum. Ex principio posito sequi videtur, quod nec divinitus potuisset humanitati Christi assumptæ negari Visio Beata, quia non apparet, per quid fuisset hoc Miraculum compensatum. Sequela autem videtur absurda. Nam humanitati non minùs debebatur exclusio omnis tristitiæ & doloris, quàm Visio beata: atqui miraculosè admilla est tristitia & dolor: ergo etiam negari posset Visio Beata.

284. Transfert sequela, nego minorem, & patet: & dico, carentiam illius gaudij ad breve tempus hujus vite, fuisse abundantissimè compensatam; quia sine capacitate Tristitiæ & Doloris Christus non eliciuisset illos actus meritorios, quibus consecutus est Nominis exaltationem, & gloriam redemptoris, propter specialem arduita-

tem, sine qua non exsistisset meritum requisitum ad redemptionem. At verò Visio Beata hoc meritum non impedivit, sed potius promovit: ergo jam habetur Ratio, quare Visio debebat dari, non item exclusio tristitiæ.

Dicer tandem aliquis, posse reddi specialem rationem impeccabilitatis, provenientem ex hac Vñione, quæ non conveniret alicui vñioni possibili: prout docuit Recentior, qui imprimis supponit ex Philosophia, quod in anima nostra dentur diversæ Virtualitates, quarum vna est amativa, alia oditiva, alia sperativa, alia desperativa. Has virtualitates, ait, essentialiter respici ab actibus: ab amore respici virtualitatem amativam, & non aliam, & sic de cæteris. Ad similitudinem harum formalitatum ait dari in Voluntate Dei etiam Virtualitates, quatenus Deus est volitivus alicujus effectus formalis ex tali scientia, ad talem finem &c. Porro sicut nostri actus interni respiciunt essentialiter illas virtutes animæ, ita, ait hic Recentior, has virtualitates respici ab effectibus externis. Hinc infert, Vñionem hypostaticam, quæ defacto datur, ideo reddere humanitatem impeccabilem, quia essentialiter procedit à tali virtualitate voluntatis divinæ, quæ est volitiva seu potens velle gubernare humanitatem in omnibus occurrentijs, per talia auxilia & illustrationes, quas per scientiam Mediam videt efficaces. Ita ille.

284. Si doctrinam hanc bene intelligo, ex ea deduci potest primò, esse possibilem Vñionem hypostaticam quæ essentialiter sit per peccatum destruenda, quod ex se absurdum est. sequela probatur. Est enim in hujus Recentioris opinione possibilis Vñio, quæ per peccatum destrui possit, & si existeret, aliquando destrueretur: ergo talis Vñio essentialiter respiceret in Deo virtualitatem quæ sit volitiva, seu potens nolle gubernare humanitatem, per illa auxilia, quæ per Scientiam Mediam videt efficacia. ergo ex essentialia sua haberet gubernari per auxilia inefficacia, saltem in aliquo eventû & occurrentia.

Ex eadem doctrina sequitur 2. Vñum ex duobus, quorum neutrum admitto, & utrumque is ipse Recentior negat; sequitur, inquam, vel efficaciam auxilij esse auxilio intrinsecam, propter essentialem respectum ad voluntatem divinam, ut ordinativam illius ad consensum per decretum prædefinienti, vel decretum intentionis & executionis virtualiter intrinsecè distingui. Sed

hæc insinuasse sufficiat, cum longior deductio aliò spectet, & nostrâ non intersit.

